

இயேசுவின் ஜெபமும் அவரது மாபெரும் அழைப்பும்

[11:25-30]

இயேசு, தமது அற்புதங்களைக் கண்டிருந்தும் மனந்திரும்பாத நகரங்களுக்கு சாபங்களை அறிவித்த பின்பு, அவர் வெளிப்படையாக ஒரு ஜெபத்தை உரைத்து பின்பு தமது மாபெரும் அழைப்பை அளித்தார்.

பிதாவை அவர் துதித்தல் (11:25-27)

²⁵ அந்தச் சமயத்திலே இயேசு சொன்னது: பிதாவே! வானத்துக்கும் பூமிக்கும் ஆண்டவரே! இவைகளை ஞானிகளுக்கும் கல்விமான்களுக்கும் மறைத்து, பாலகருக்கு வெளிப்படுத்தினபடியால் உம்மை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன்.

²⁶ ஆம், பிதாவே! இப்படிச் செய்வது உம்முடைய திருவுளத்துக்குப் பிரியமாயிருந்தது.

²⁷ சகலமும் என் பிதாவினால் எனக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; பிதா தவிர வேறொருவனும் குமாரனை அறியான்; குமாரனும், குமாரன் எவனுக்கு அவரை வெளிப்படுத்தச் சித்தமாயிருக்கிறாரோ அவனும் தவிர, வேறொருவனும் பிதாவை அறியான்.

வசனம் 25. அந்தச் சமயத்திலே என்ற சொற்றொடர் இவ்வசனங்களை அதற்கு முந்திய வசனப் பகுதியுடன் இணைக்கிறது. இது - இந்தப் பகுதியில் அவர் நிகழ்த்தியிருந்த சகல பலத்த செய்கைகளும் அவர் செய்திருந்த உபதேசமும் - இந்தப் பகுதியில் கிறிஸ்துவின் கடைசி அழைப்பாக இருந்தது.

இயேசுவின் ஜெபம் மக்கள் கூட்டத்தினரால் கேட்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக உரைக்கப் பட்டது (11:25-27). வரையறைக்குட்பட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றித் திரும்பிய எழுபது பேருடன் இயேசு பேசும் சந்தர்ப்பப் பொருளில், லூக்கா இந்த ஜெபத்தை வைத்தார் (லூக்கா 10:17, 21, 22).

அவரது ஜெபத்தின் பொருளடக்கம் என்னவாக இருந்தது? முதலாவது அவர், தேவனை பிதா என்று குறிப்பிட்டதன் மூலம் அவரைத் துதித்தார். அவர் தேவனுடனான தமது தனிச்சிறப்பான உறவை நோக்கியும் தெய்வீகமானவர் என்ற வகையில் தம்மை நோக்கியும் (அவர்களின்) கவனத்தை அழைத்தார் (காண்க யோவான் 5:18; 10:30). இரண்டாவது அவர், தேவனுடைய இராஜரீகத்தை வலியுறுத்தி, அவரை வானத்துக்கும் பூமிக்கும் ஆண்டவரே!

என்று குறிப்பிட்டார் (காண்க நடபடிகள் 17:24). மூன்றாவது அவர், இரட்சிப்பு என்பது மனித திட்டங்கள், நோக்கங்கள் அல்லது வல்லமையினால் விளைந்தது அல்ல ஆனால் அது தேவனுடைய அருளிரக்கமான அளிப்பாக உள்ளது என்று கூறினார். ஞானிகள் மற்றும் கல்விமாண்கள் என்பவர்களுக்கும் பாலகர்கள் என்பவர்களுக்கும் இடையிலான நேரெதிரீ வேறுபாடு, உண்மையில் மதி நுட்பம் அல்ல ஆனால் எண்ணப்போக்கு என்பதாகவே உள்ளது; இது தங்களைத் தாங்களே சார்ந்துள்ளவர்கள் மற்றும் தேவனைச் சார்ந்துள்ளவர்கள் ஆகியோருக்கு இடையில் உள்ள வேறுபாடாகும் (18:1-4; 21:15, 16; 1 கொரிந்தியர் 1:18-31). “ஞானிகள் மற்றும் கல்விமாண்கள்” தங்களைத் தாங்களே இரட்சித்துக்கொள்ள முடியும் அல்லது தங்களுக்கு இரட்சிப்பு தேவையில்லை என்று நினைக்கின்றனர். “பாலகர்கள்” ஆவிக்குரிய வகையில் தேவனைச் சார்ந்திருக்கின்றனர். இவர்கள், தேவன் முன்பாகத் தங்களைத் தாங்களே தாழ்த்துகிற “ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்களாக” இருக்கின்றனர் (5:3).

வசனம் 26. தேவன் தமது சத்தியத்தை “ஞானிகளுக்கு” மறைத்து அதை “பாலகருக்கு” வெளிப்படுத்துவதில், அவரது இராஜீகமான விருப்பநோக்கத்தை அடிக் கோடிடுவதைக் கொண்டு, இயேசு இந்த சுருக்கமான ஜெபத்தை முடித்தார். அவர், ஆம், பிதாவே! இப்படிச் செய்வது உம்முடைய திருவுளத்துக்குப் பிரியமாயிருந்தது என்று கூறினார். “தேவன் பெருமையுள்ளவர்களுக்கு எதிர்த்து நிற்கிறார், தாழ்மையுள்ளவர்களுக்கோ கிருபை அளிக்கிறார்” (யாக்கோபு 4:6). அவர் ஆணவக்காரர்களுக்கு எதிராக நிற்கவும் மனஸ்தாபப் படுகிறவர்களுக்கு உதவவும் பிரியமாயிருக்கிறார் (ஏசாயா 57:15).

யூதர்களில் பலர், விசேஷமாக யூதத் தலைவர்கள் இயேசுவைப் புறக்கணித்திருந்தனர். இந்த உண்மையை இயேசுவுக்கு எதிரான கலவரம் என்பதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இந்த புறக்கணித்தலும் கூட உண்மையில் தேவனுடைய திட்டங்கள் மற்றும் நோக்கங்களின் பகுதியாக இருந்தது. இப்படிப்பட்டவைகள் எவ்வகையிலும், தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்ற அவரது அடையாளம் பற்றிய சத்தியத்தைக் குறைத்துப்போட முடியாதிருந்தது.

வசனம் 27. இயேசு தமது ஜெபத்தை மக்கள் கூட்டத்திற்கு விளக்குகையில் பிதாவானவர் அறியச் செய்ய விரும்பிய யாவற்றையும் தமது குமாரன் மூலமாக வெளிப்படுத்தத் தேர்ந்துகொண்டார் என்று கூறினார். “தேவனை ஒருவனும் ஒருக்காலும் கண்டதில்லை, பிதாவின் மடியிலிருக்கிற ஒரேபேறான குமாரனே அவரை வெளிப்படுத்தினார்” என்பது சத்தியமாக உள்ளது என்று யோவான் கூறினார் (யோவான் 1:18). இயேசு தாமே பின்வருமாறு கூறினார்:

என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான். ... நான் பிதாவிலும், பிதா என்னிலும் இருக்கிறதை நீ விசுவாசிக்கிறதில்லையா? நான் உங்களுடனே சொல்லுகிற வசனங்களை என் சுயமாய்ச் சொல்லவில்லை; என்னிடத்தில் வாசமாயிருக்கிற பிதாவானவரே இந்தக் கிரியைகளைச் செய்துவருகிறார். நான் பிதாவிலும் பிதா என்னிலும் இருக்கிறதை நம்புங்கள்; அப்படியில்லாவிட்டாலும் என் கிரியைகளினிமித்தமாவது என்னை

எல்லா மக்களுக்கும் அவரது அழைப்பு (11:28-30)

²⁸வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ்சுமக்கிறவர்களே! நீங்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள்; நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன்.

²⁹நான் சாந்தமும் மனத்தாழ்மையுமாய் இருக்கிறேன்; என் நுகத்தை உங்கள் மேல் ஏற்றுக்கொண்டு, என்னிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்; அப்பொழுது, உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும்.

³⁰என் நுகம் மெதுவாயும், என் சுமை இலகுவாயும் இருக்கிறது என்றார்.

வசனம் 28. ஜெபம் மற்றும் அதன் விளக்கத்தைத் தொடர்ந்து, கர்த்தர் இங்கு மாத்திரமே காணப்படுகிற ஒரு அழைப்பை வெளியிட்டார் (11:28-30). வேதவசனங்களில் மற்ற அழைப்புகள் விடுக்கப்பட்டுள்ளன, ஆனால் இங்கு இயேசு பயன்படுத்திய அதே வார்த்தைகளில் வேறு அழைப்பு விடுக்கப்படவில்லை. இந்த அழைப்பு தனது வலியுறுத்தத்தில் உலகளாவியதாக இருக்கையில், இதன் தோற்றகாலச் சந்தர்ப்பப்பொருளில் இது, நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் கடுமையாகப் பிரயாசப்பட்டு மற்றும் மனிதரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மார்க்கரீதியான பாரம்பரியங்கள் என்ற தங்கள் சொந்தத் திரளான சட்டங்களினால் நசுக்கப்பட்டுக் கிடந்த யூதர்களுக்கே விடுக்கப்பட்டது.

இயேசு, வருத்தப்பட்டு பாரஞ்சுமக்கிறவர்களுக்கு இயேசுவின் “அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது”. இப்படிப்பட்ட மக்கள், தங்கள் சொந்த ஆதாரமூலங்களைக் கொண்டு தேவனைப் பிரியப்படுத்த முயற்சித்தலினால் இளைப்படைந்து போயிருந்தனர், “வருத்தப்பட்டு” என்பது உள்ளான இளைப்பைக் குறிக்கையில் “பாரஞ்சுமத்தல்” என்பது புறம்பான பாரங்களைக் குறிக்கிறது. சில மக்கள் தங்கள் சொந்த நீதியின் செயல்களினால் தங்களைத் தாங்களே இரட்சித்துக்கொள்ளுதல் என்ற வீணாண முயற்சிகளினால் கனத்த பாரத்தைச் சுமந்தனர் (காண்க தீத்து 3:5). பரிசேயர்களிடத்தில் இயேசு, “சுமப்புதற்கரிய பாரமான சுமைகளைக்கட்டி மனுஷர் தோள்களின்மேல் சுமத்துகிறார்கள்; தாங்களோ ஒரு விரலினாலும் அவைகளைத் தொடமாட்டார்கள்” என்று கூறினார் (23:4).

“நீங்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள்” என்று இயேசு கூறியபோது, மக்கள் விசுவாசத்திலும் கீழ்ப்படிதலிலும் தம்மிடத்திற்குத் தாழ்மையுடன் திரும்ப வேண்டும் என்று மக்களை அவர் அழைத்தார். மக்கள் பிதாவினிடத்திற்கு அவர் (இயேசு) மூலமாகவே வர வேண்டும் (யோவான் 14:6), மற்றும் இரட்சிப்பிற்கு வேறு வழி எதுவும் இல்லை (யோவான் 6:37, 60-69; நடபடிகள் 4:12).

அவர் தமது உரையைக் கேட்ட யாவரையும் தம்மிடத்திற்கு வரும்படி அழைத்தார். நிறைவாக அவரது அழைப்பு “எல்லா மக்களினத்திற்கும்” மற்றும் “உலகமெங்கும்” விடுக்கப்பட்டதாக உள்ளது (28:19; மாற்கு 16:15), இது எல்லா மக்களுக்கும் விடுக்கப்பட்ட இரட்சிப்பின் அழைப்பு எல்லாக் காலங்களிலும்

நிலைத்திருப்பதைச் சுட்டிக்காண்பிக்கிறது. இது ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரே அடிப்படையில் விடுக்கப்படுகிறது: யூதர் மற்றும் புறஜாதியாருக்கு, ஆண்கள் மற்றும் பெண்களுக்கு, அடிமை மற்றும் சுயாதீனருக்கு (ரோமர் 1:16; கலாத்தியர் 3:26-29). தேவன் முன்குறித்த வகையில் இன்றி வேறுவகையில் அவரிடத்தில் வரும் எவரும் புறம்பே திருப்பி அனுப்பப்படுவார்கள்.

கிறிஸ்து தம்மிடம் வருபவர்களுக்கு, நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன் என்று கூறினார். “இளைப்பாறுதல் தருதல்” (*anapausis*) என்பது, கடின உழைப்பு அல்லது நீண்ட பயணத்திற்குப் பின்பு, “களைப்பை நீக்குதல்,” “புதுப்பித்தல்,” “புத்துயிர்ப்பித்தல்” அல்லது “நிம்மதி கொண்டுவருதல்” என்பதாக உள்ளது, “இளைப்பாறுதல்” என்பது பழைய ஏற்பாட்டில் பொதுவான ஆய்வுக்கருத்தாக உள்ளது. இது தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு நினைவுட்டப்படுகிற ஒரு வாக்குத்தத்தமாகப் புதிய ஏற்பாட்டிலும் உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்டுள்ளது (சங்கீதம் 95:7-11; எபிரெயர் 4:1-11).

வசனம் 29. இயேசு தமது உரையைக் கேட்டவர்களிடத்தில், என் நுகத்தை உங்கள் மேல் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறினார். நுகம் என்பது மிருகங்களை ஒன்றாகக் கூட்டிக் கட்டப்பயன்படுத்தப்பட்டது, இது பழங்கால உலகத்தில் கீழ்ப்படிதலுக்கு ஒப்புமையாக இருந்தது (உபாகமம் 28:48; எரேமியா 27:1-11; புலம்பல் 1:14). பவுல், நியாயப்பிரமாணத்தை “நுகம்” என்று அழைத்தார் (கலாத்தியர் 5:1), மற்றும் அதைப் பேதுரு, “நம்முடைய பிதாக்களாலும் நம்மாலும் சுமக்கக்கூடாதிருந்த நுகத்தடி” என்று அழைத்தார் (நட்புகள் 15:10).¹

அடுத்து இயேசு, என்னிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறினார். “கற்றுக்கொள்ளுதல்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட (*manthanō*) கிரேக்க வினைச்சொல், “சீஷன்” என்று தரவழைக்கப்பட்டுள்ள (*mathētēs* என்ற) பெயர்ச்சொல்லுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாக உள்ளது. கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள் கற்றுக்கொள்பவர்களாக உள்ளனர்; அவர்கள் அவரிடத்தில் இருந்து கற்றுக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றனர் (காண்க 28:19).

பின்பு இயேசு தமது சொந்த இயல்பை விவரித்து, நான் சாந்தமும் மனத்தாழ்மையுமாய் இருக்கிறேன் என்று கூறினார். இயேசுவின் “சாந்தம்” மற்றும் “மனத்தாழ்மை” என்ற இயல்பு, இயேசு எதிர்கொண்ட பரிசேயர்களின் மேட்டிமை மற்றும் தற்புகழ்ச்சி என்ற இயல்புக்கு நேரெதிராக நிற்கிறது. ஏசாயா தீர்க்கதரிசனத்தில் உள்ள பாடுபடும் ஊழியக்காரரின் (காண்க ஏசாயா 42:2-4; 53) எதிரொலிகள் இயேசுவின் உரையில் கேட்கப்பட முடியும், இது வேதவசனங்களை நிறைவேற்ற வந்தார் என்ற அவரது உரிமைகோருதலை உறுதிப்படுத்துகிறது.²

“சாந்தம்” (*praus*) என்ற வார்த்தை “பணிவு” (*meeq*; KJV) என்றும் மொழிபெயர்க்கப்படமுடியும். இந்தச் சொற்றொடர் தேவனுடைய ஊழியக்காரரான மோசையை விவரிக்க செப்துவஜிந்த வேதாகமத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (எண்ணாகமம் 12:3). இது சுகரியா 9:9ல் இருந்து மத்தேயுவின் மேற்கோளிலும் காணப்படுகிறது, அங்கு அவர் இதை, கிறிஸ்து எருசலேமிற்குள் வெற்றிப்பிரவேசமாக பவனிவந்ததை விவரிக்கும்போது பயன்படுத்தினார்: “இதோ, உன் ராஜா சாந்தகுணமுள்ளவராய், கழுதையின்மேலும் கழுதைக்குட்டியாகிய மறியின்மேலும் ஏறிக்கொண்டு,

உன்னிடத்தில் வருகிறார்” (21:4). பவுல் “கிறிஸ்துவின் சாந்தத்தையும் தயவையும்” பற்றி எழுதினார் (2 கொரிந்தியர் 10:1). மலைப்பிரசங்கத்தில் இயேசு, இந்த குணத்தைக் கொண்டுள்ளவர்களுக்கு ஒரு ஆசீர்வாதத்தை உரைத்தார் (5:5ன் மீதான விளக்கங்களைக் காணவும்).

கிறிஸ்து தமது முந்திய வார்த்தைகளுக்குச் சீர்பொருத்தமான வகையில், “அப்பொழுது, உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும்” என்று வாக்குத்தத்தம் செய்தார். பழைய ஏற்பாட்டில், கர்த்தர் தமது மக்களை “பூர்வ பாதைகளுக்கு” திரும்பும்படி அழைத்தார், அவர்களுக்கு அவர் இங்கு காணப்படும் அதே வாக்குத்தத்தத்தைக் கொடுத்தார் (ஏரேமியா 6:16). அந்த வசனப்பகுதியில் இருந்தே இந்த மொழிநடை தரவழைக்கப்பட்டிருக்கச் சாத்தியக்கூறுள்ளது.

வசனம் 30. இயேசு தமது அழைப்பைப் பின்வரும் வாக்குத்தத்தத்துடன் முடித்தார்: **என் நுகம் மெதுவாயும், என் சமை இலகுவாயும் இருக்கிறது.** “இலகுவாக” என்பதற்கான (*chrēstos*) கிரேக்கச் சொல்லானது, “பொருத்தமான,” “மகிழ்வான” அல்லது “தயவான” என்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட முடியும். இது “நன்கு பொருந்துவதாக” உள்ளது என்பதே இங்குள்ள கருத்தாகக் காணப்படுகிறது. ஒரு மிருகத்தின் மீது போடப்பட்ட நுகம், அதற்குப் பொருத்தமற்றதாக இருக்கும்போது அது அந்த மிருகத்தில் உணைச்சலும் பெரிய எரிச்சலும் ஏற்படக் காரணமாக இருக்கும். இயேசுவின் நுகமானது ஒவ்வொருவருக்கும் பாதுகாப்பாகவும் தக்கவகையிலும் பொருந்துகிறது.

ரபீத்துவப் பாரம்பரியத்தின் கடினமான சமைகளுக்கு நேரெதிராக, இயேசுவின் பிரமாணங்கள் எளிமையாகவும் பின்பற்றச் சுவமமானவையாகவும் இருந்தன (1 யோவான் 5:3). அவர் வேதவசனங்களைச் சுற்றி மேம்படுத்தப்பட்டிருந்த நெருக்கடியான பாரம்பரியங்களை வெட்டி முறித்து, தமது சீஷர்களுக்கு, நியாயப்பிரமாணத்தின் இருதயம் போன்ற மையப்பகுதியைக் கட்டளையிட்டு, தேவன் தமது மக்களுடன் கொண்டிருந்த உடன்படிக்கையின் உறவினுடைய வரையறைகளை விளக்கப்படுத்தினார். இயேசு தமது உரையைக் கேட்பவர்களை, தமது அளிப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அழைத்தார்.

◇◇◇◇◇ பாடங்கள் ◇◇◇◇◇

ஒரு அழைப்பு (11:28-30)

நம்மை வருமாறு அழைப்பவர் யார்? அவர் நம்மை மிகச்சரியாக எதற்குள் பிரவேசிக்கும்படி அழைக்கிறார்? இயேசு நம்மை அவருடன் ஒரு நெருங்கிய தனிப்பட்ட உறவிற்குள் பிரவேசிக்கும்படி அழைக்கிறார். அவர், “என்னிடத்தில் வாருங்கள்” என்று கூறுகிறார். அவரது அழைப்பு மிகவும் தனிப்பட்டதாக இருக்கையில், அவர் “எல்லாரும்” வர முடியும் என்றும் கூறுகிறார். இளைப்படைந்த மற்றும் செயல்துடிப்பும் பணிமும்முரமும் உள்ள மக்களை அவர் அழைக்கிறார். வருத்தப்பட்டுப் பாரம் சுமப்பவர்களை, வாழ்வு சமையாக ஆனது என்று உணர்பவர்களை அவர் அழைக்கிறார். ஒருவேளை ஒருவர் தமது வேலையில் இனியும் மனநிறைவு பெறாதிருக்கலாம். இன்னொருவரின் திருமணம் மனநிறைவைத் தராது குறைவுபடலாம். ஒரு

முதிர்வயதானவரின் உடல்நலம் குன்றியிருக்கலாம், அல்லது ஒரு இளம்பெண் தனது ஒழுக்க நடத்தைகளை சமரசம் செய்திருக்கலாம். இயேசுவின் அழைப்பு, தாக்கப்பட்டு, தாக்கப்பட்டு மற்றும் சுமைசுமந்து பரிதவிக்கும் எல்லாருக்குமானதாக உள்ளது. நாம் இளைப்பாறுதலைக் கண்டறியும்படி அவர் நம்மை அழைக்கிறார். இந்த இளைப்பாறுதல் உடலீதியான புத்துணர்வு பெறுதலாக மாத்திரமல்ல, ஆனால் நாம் சுமக்கும் ஆவிக்குரிய சுமைகளில் இருந்து விடுதலை பெறுதலையும் குறிக்கிறது. அவர் யாராக இருக்கிறார் மற்றும் என்னவாக இருக்கிறார் என்பதனிமித்தம், அவர் நம்மீது வைக்கும் சுமை “இலகுவானதாக” உள்ளது. அவர் “சாந்தமும் மனத்தாழ்மையும் உடையவராக” இருக்கிறார்.

நாம் சுமக்கும் சுமைகள் (11:28-30)

நாம் வாழ்வின் பயணத்தில் நம்முடன் பல சுமைகளைச் சுமந்து செல்கிறோம். கடந்த கால வருத்தங்கள், நிகழ்கால அக்கறைகள் மற்றும் எதிர்காலக் கவலைகள் ஆகியவற்றை நாம் கொண்டுள்ளோம். நமது வாழ்வு பதற்றம் நிறைந்ததாக இருக்கக் கூடும். நமது சுமைகளை இலகுவாக்க தேவன் நமக்கு இரண்டு வழிகளைக் கொடுத்துள்ளார். முதலாவது, அவற்றை நாம் அவரிடத்தில் கொடுக்க முடியும் (1 பேதுரு 5:7; காண்க சங்கீதம் 55:22). இரண்டாவது, ஒரு தனிப்பட்ட நாளில் நாம் மேலாண்மை செய்யக்கூடியதைத் தவிர மற்ற எதிலும் கவனம் குவிக்காது இருக்கும்படி உணர்வுடன் நாம் முயற்சி மேற்கொள்ள முடியும் (மத்தேயு 6:34).

குறிப்புகள்

¹காண்க Sirach 51:26; Mishnah Aboth 3.5; Berakoth 2.2. ²காண்க Donald A. Hagner, *Matthew 1-13*, Word Biblical Commentary, vol. 33A (Dallas: Word Books, 1993), 324.